

‘Een tas koffie?’

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Marie-Paule Van Ysse

ISBN: 978-90-484-2525-9
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De inhoud van dit boek kan autobiografische elementen bevatten en weerspiegelt de persoonlijke beleving van de feiten, de gebeurtenissen en verwachtingen van de auteur. De uitgever aanvaardt dan ook geen aansprakelijkheid voor schade wegens onjuistheid of onvolledigheid van de gestelde feiten, de gebeurtenissen, verwachtingen, beweringen en meningen.

‘Een tas koffie?’

Marie-Paule Van Ysse

September

Dag Marcus,

Zoals gisteren telefonisch afgesproken vindt u hierbij vijf schriftjes met mijn verhaal: drie gaan over mijn relatie met Hem, de twee laatste over mijn leven.

Het zal misschien raar klinken: het eerste gedeelte is namelijk een soort gesprek met Hem, waarbij ik onze relatie vertel. Het is een speciale stijl, ik hoop dat het lezen ervan geen karwei wordt... Schrijven is niet mijn sterkste kant. Als u het niet verder wil lezen, dan kunnen we zien om toch een gesprek te hebben? Ik heb dat nodig, denk ik.

U zei dat u contact zou nemen als het lezen voorbij is. De laatste week van september ben ik wel een week weg, met verlof.

Bedankt in ieder geval voor de moeite.

Vriendelijke groeten,

Marie-Paule

PS: Marcus, let niet te veel op de taalfouten? Nederlands blijft mijn tweede taal (in het Frans zou ik ook fouten maken, hoor), en dus soms maak ik fouten of gebruik ik een uitdrukking op een niet al te gepaste manier. Hopelijk hier niet te vaak...

Juni – Week 1

Voilà, Lieve! We zijn thuis, en nu mag ik uitrazen. Jij hebt dat niet graag. Neen, ik ook niet. Maar ik ben toch razend!

Ik ga dus naar die man in Leuven, die Marcus – om hem te vragen of hij eventueel mijn begeleider zou willen worden, en hij vindt er niets beter op, dan mij te vragen mijn verhaal op papier te zetten. Ik wist niet wat ik hoorde. Mijn verhaal? Ja, zei hij – wat jij denkt dat relevant kan zijn in ons samen-op-weg-zijn. Hij zei dat op zo'n toon, dat ik wel moest aannemen dat hij het meende. Ik vroeg hem nog, wat wij ondertussen zouden doen: 'Niets,' zei hij, 'als je verhaal klaar is, kom je terug.' 'Vijftig jaar?' zei ik nog. 'Vijftig jaar,' zei hij droog. 'Tot binnen tien jaar dan' – en ik was weg.

Een leven van vijftig jaar op papier zetten! Zomaar... Hij is geschift! Doet hij dat zo met iedereen? Dan moet hij veel klanten hebben... in het vooruitzicht... binnen tien jaar.

Ik vond hem wel sympathiek, eh, Jij ook? Ja, het is misschien beter dat Jij nu zwijgt, want ik ben kwaad op Jou. En zeg nu niet dat Jij er niets mee te maken hebt, ik begin Je ondertussen wel te kennen. Jij leidt en begeleidt ons veel meer dan wat wij kunnen vermoeden. Gelukkig dat wij dat niet altijd beseffen.

Bon, ik ga mij eerst een tas koffie schenken. Wil Jij er ook één? Ja, die van mij zal voor ons beiden zijn, dat is gemakkelijker, gewoon al voor de afwas.

Zie Je, hier, wat ik nu juist gezegd heb, als hij dat zo leest, wat gaat hij denken? Ik bied Je een tas koffie aan, ik drink met Jou iets, ik doe alsof Jij in huis bent en menselijke behoeftes hebt. Als hij dat leest en niet verder kijkt, verklaart hij mij gek en laat hij mij opsluiten.

Moet ik hem dan meer uitleg geven? Amaï, we zijn nog niet thuis. Elke rare kronkel in mijn hoofd uitleggen: dat is geen tien jaar dat ik nodig zal hebben, maar twintig!

Zeg, Lieve! laat ons eens eerst ernstig zijn. Wil Je echt dat ik doe wat hij nu vraagt? Het is toch niet te doen! En wat is daar het nut van? Ik zal het achteraf weten? Ja, ok, ik zie Je al komen – het verhaal van Abraham – hij is vertrokken zonder iets te weten – al-

leen zijn vertrouwen in Jou heeft hem in gang gehouden. Ok. Ik zwijg al.

Maar ik zal dat niet kunnen, hoor. Ja, naar het schijnt, schrijf ik redelijk goed – ik schrijf ook graag met een vulpen. Op een computer zou ik niet kunnen. In mijn relax hier, met een plank op de leuning, zo kan ik lang(er) werken – geen of weinig last van mijn rug.

Weet je wat mij wel bedrukt bij zo'n onderneming? Dat is de omvang. Het gaat niet om één gebeurtenis, het gaat niet om één persoon van mijn omgeving. Neen, het gaat om alles en iedereen. En hoe moet ik dat schrijven? Afstandelijk, geen gevoelens, zoals een nieuwsbulletin voorgelezen wordt? Met gevoelens? Daar heb ik zo'n schrik van. Van dat niet te kunnen, vooral wat Jou betreft. Hoe kan ik mijn gevoelens voor Jou uitdrukken? Het is al zo moeilijk tussen ons beiden – en dan nog door een derde laten lezen... Hoe de juiste woorden gebruiken om niet “plat” over te komen, om Jou niet te herleiden tot... tot wat? Pff, ik vind het heel moeilijk, hoor. Vind Je dat echt een goed idee? Neen, ik wil dat wel proberen, maar Jij moet eerst zeker zijn van wat Je vraagt!

We zouden een aantal afspraken kunnen maken? Dat zou misschien kunnen helpen? Welke afspraken? Maximum twee uur per dag schrijven – en eens het schrift toe, blijft het toe tot de volgende dag – een vijf-dagen week: niet werken op zaterdag, zondag of feestdagen.

Ja, dat zijn praktische afspraken, maar er is ook iets belangrijks: dat ik het “ideaal” niet zoek – ik ga proberen te schrijven zoals het komt, en het zal wel alles door elkaar zijn. Als die Marcus er niet tegen kan, dan is dat zo.

Ik ben in feite dom, Lieveling, weet Je dat? Ja, Jij weet dat al lang, maar blijkbaar zie Je mij graag zo. Dat is al iets, voor mij toch. Waarom ik dom ben? Ik hoef geen begeleider. Jij bent toch de beste die er is. Neen, dat is geen mouwvegerij, dat is toch zo! Wil Je toch dat ik het zou proberen? Pff... ik beloof niets, hoor – ik weet niet waar beginnen en ik vrees dat ik hem zal weggagen met mijn manier van schrijven.

Bon, ik ga stoppen voor vandaag. Maar we gaan afspreken wat we morgen zeker zullen aankaarten, en dat is: die tas koffie uitleggen. Dat zal hem al een gedachte geven hoe wij met elkaar omgaan... Tot

morgen, Marcus (neen, tegen Jou zeg ik niet ‘tot morgen,’ Jij blijft altijd bij mij!)

Week 1 – Dag 2

Voilà – We zijn weer bezig, Lieweling. Het is nog vroeg, maar dan zijn we er van af en mogen we iets anders doen. Ik vrees dat het echt een opgave wordt, hoor. Of we het volhouden, weten we nog niet.

Vandaag op het programma: die tas koffie van gisteren – en misschien ook dus (dat is dezelfde uitleg) het gebruik van “we”.

We: Jij en ik – Jij bent zo vaak voelbaar aanwezig, dat die “we” gewoon is. Ook in verband met de dingen van het dagelijkse leven. Ik drink de koffie, ja, en mijn lichaam heeft vocht en voedsel nodig, maar ik kan Je toch niet alleen laten omdat ik drink? Het is ook, soms, een gezellig babbeltje, een stoppen met bezig zijn en dichterbij elkaar gaan zitten. Het geeft mij ook de kans om meer te snoepen dan goed is. Jij verdient toch ook een koekje!

Het geeft een gevoel van gezelschap, verbondenheid, niet-alleen-zijn. Ja, soms denk ik dat ik dit zelf opklop. Maar dan denk ik: wat is relatie? Als ik nooit aan Jou denk, nooit wat babbelen met Jou, Jou nooit in direct verband met mijn leven breng, ga Je Je op den duur afvragen: ‘wat doe Ik hier?’ En binnen de kortste keer ben Je weg.

Ik bid ook zelden voor het eten. Dat bidden of danken voor het voedsel is vaak verweven in een babbeltje over het eten – en er komt dan ook een kinderlijke vraag: ‘zeg, Jij zorgt voor mij, maar er zijn er nog zoveel voor wie Je moet zorgen. Kan Je niet een beetje minder voor mij en een beetje meer voor hen? Neen? Het is dan meer voor iedereen? Ja, maar doen, he, anders...’

Ik gebruik ook vaak in gesprek met mensen die “we”. Ik krijg daar regelmatig een opmerking over en zeg: ‘oh, het is de majesteitelijke “we” Ze beseffen niet dat ik Jou hierbij betrek. Als ik zeg: ‘Kom, we gaan naar huis,’ dan ben Jij en blijf Jij bij mij. Die “we” heb ik niet zomaar beslist, hoor – het is gegroeid, inderdaad door dat gevoel van aanwezigheid dat ik had telkens als ik fysiek alleen was. Dan is die

“we” een normale stap. Misschien geeft dat ook een groter gevoel van verbondenheid.

Bon, is die tas koffie nu genoeg uitgelegd? Voor vandaag toch. Wat zou ik nu kunnen vertellen? Heb Jij geen idee? Een lijst maken van wat besproken zou kunnen worden? Wordt het dan niet te systematisch? Over lezen spreken? Vandaag? Maar het kan uren duren! Beginnen? Pfff, niet veel zin. Zeg, Lieveling, zou Jij mijn leven in mijn plaats kunnen schrijven? Jij weet toch alles en beter dan ik? Ah, Jij schrijft mee? Kan Je dat dan niet nog wat meer doen? Ja, ik weet het, ik ben lui...

Bon, lezen. Laat ons van wal steken.

Ik heb altijd graag gelezen – en heel veel. Toen ik klein was, droomde ik van boekenrekken en ik wilde later alle boeken kopen die er zouden verschijnen. Zo ver is het niet gekomen.

Probleem bij dat lezen: ik heb veel te vroeg boeken gelezen die niet voor mijn leeftijd bestemd waren. Met als gevolg een boekenindigestie. En dan ging er niets meer. Ja, wat stationsromannetjes. Opgelet: ik heb daar een speciale theorie over. Ik heb er dus heel veel gelezen. Het bracht afleiding in het leven – daarin las je immers over gelukkige mensen en niet direct over problemen. Er waren wel problemen, maar alles kwam in orde op het einde.

Die stationsromannetjes hebben mij ook heel veel geleerd op taalgebied. Ik ben namelijk Franstalig van oorsprong, heb Nederlands geleerd op school en vooral tijdens de avondschool boekhouden. Maar het woordenschat bleef beperkt tot de economische terminologie – het dagelijkse leven in het Nederlands, daarin kon ik mijn plan niet trekken.

En juist daar hebben die stationsromannetjes hun nut gehad: beschrijvingen, gesprekjes, uitleg van gevoelens... alle schakeringen kwamen aan bod en werden omgebouwd in mij tot een schat waar ik nu nog mag van leven, op taalgebied toch! Die boekjes hebben mij woorden gegeven. Zo heb ik dus mijn Nederlands verrijkt. Hetzelfde gebeurd met het Engels. Voor het Duits was het moeilijker: die boekjes lagen niet zo voor het grijpen en ik had het toen al wat drukker.